

[Justitsministeren.]

Mening at karakterisere de øvrige i Lovforslaget omhandlede Defekter som Udtryk for forbryderisk Sindelag. Fordi man er sindssyg eller aandsvug eller Epileptiker, er man dog ikke Forbryder. Spørgsmaalet her har ikke noget særligt at gøre med Spørgsmaalet om, hvorvidt man er Forbryder eller ej, men med Spørgsmaalet om, i hvilken Grad man arvelighedsmæssigt er farlig, set fra Samfundssynspunktet, jeg kan godt sige set fra Efterkommernes Synspunkt. Naar det ærede Medlem hertil siger, at vi ved intet virkeligt om Psykopatarvelighed, er det muligt, dette gælder for det ærede Medlem, men man tør ikke gaa ud fra, det gælder for de Videnskabsmænd, som netop udtrykkeligt i Retslægeraadet har henvist til Arvelighedssynspunktet som det afgørende, jfr. Bemærkningerne.

Jeg kan altsaa godt slutte mig til det ærede Medlem i hans Ønske om, at man paa dette Omraade maa være meget forsigtig, men jeg kan aldeles ikke tiltræde de Konklusioner, han drog af denne Lovgivning: at den vilde føre videre til Tvangssterilisation, eller at man overhovedet ikke fremtidigt skulde ønske at være forsigtig, medmindre Videnskaben maatte naa til større Klarhed ved Hensyn til Arvelighed, end den er i Øjeblikket.

Den Skræk, som det ærede Medlem nærer for den røde Bygning, en Skræk, der kommer frem ved flere Lejligheder, er kun en Egenskab, der klæber ved det ærede Medlem, naar han ikke selv befinder sig i den røde Bygning; der befinder han sig nemlig udmærket, men det skal jeg ganske lade ligge.

Mindretallet foreslaar dernæst, at § 4 udgaar. Det er ikke et særlig afgørende Spørgsmaal, men der er mest Konsekvens i at have Retten for det offentlige til at rejse Omstødelsessag, netop naar Begrundelsen er, at de paagældende Ægteskaber af Arvelighedshensyn, altsaa af Samfundshensyn, ikke burde være indgaaet. Den samme Betragtning har man fra Retslægeraadets Side gjort gældende, jfr. Bemærkningerne.

I øvrigt er det formentlig ikke Meningen, at vi skal have en ny første Behandling, saa jeg skal indskrænke mig til disse Udtalelser og anbefale at stemme for Flertallets Indstilling.

Rytter: Den højtærede Minister bemærkede, at jeg befandt mig godt i den røde Bygning. Ja, absolut, men naar den højtærede Minister deraf drog den Konsekvens, at jeg søgte at centralisere alt i

den røde Bygning, saa ved den højtærede Minister, at det ikke er rigtigt, idet jeg ved Masser af Cirkulærer har lagt Administrationen ud til de underordnede Myndigheder. Jeg har ogsaa her i Tinget, da jeg var Justitsminister, haft flere Diskussioner med den højtærede Minister, hvor man fra Tingets Side vilde give Ministeriet en Dispensationsret, men hvor jeg satte mig derimod, idet jeg sagde: Nej, vi vil undgaa Dispensationsbeføjelser for Ministeriet. Der er altsaa for saa vidt Konsekvens i min Stilling nu i Forhold til min Stilling, dengang jeg var Minister.

Ministeren sagde, at han forstod ikke, hvorfor jeg fremhævede Psykopatbegrebet som noget, der ikke havde noget at gøre med Forbryderbegrebet. Det gør jeg, fordi jeg undertiden ser den Opfattelse i Pressen. Jeg ved ikke, hvorfra Artiklerne er inspireret, men jeg ser, at man siger: Naa, ja, det er jo ikke saa forfærdeligt, det, der er Tale om her, det er Psykopater, det er Forbrydere, det drejer sig om. Det er den Anskuelse, jeg vil have slaaet ned: at dette Lovforslag har noget som helst med Forbryderbegrebet at gøre.

Den højtærede Minister siger, at der ligger en Mistæneliggørelse i Ordene „selvfølgelig bortset fra Tyskland“. Nej, disse Ord staar der, fordi man i Tyskland er gaaet over til Tvangssterilisation, og saa er det klart, at man maa sige, at der findes ikke nogen tilsvarende Regler, „selvfølgelig bortset fra Tyskland“. Naar der staar Ordet „selvfølgelig“, er det ikke i en for et andet Land nedsættende Betydning, men der sigtes til, at i Tyskland har man gennemført Tvangssterilisation, og saa maa man selvfølgelig tage de Konsekvenser med, som her er Tale om.

Den højtærede Minister siger — og jeg takker den højtærede Minister for den urbane Form, hvori vi fører denne Diskussion rent sagligt —, at det kun vil blive i faa Tilfælde, at der vil blive foretaget Indgreb. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister ser saadan paa det. Maaske har han ogsaa Ret, men den højtærede Minister bestemmer ikke over sin Eftermand, over, hvilken Opfattelse han vil have. Og hvis det nu kun drejer sig om faa Tilfælde, hvorfor i al Verden skal man saa have mange Tilfælde til Undersøgelse? Hertil vil Ministeren maaske svare: Ja, men der skal ogsaa kun faa Tilfælde til Undersøgelse. Men hvad vil Lovgivningen saa i det hele taget ind paa dette Omraade for, naar det kun drejer sig om faa Tilfælde? Den højtærede Minister ved lige saa godt